

NÄSTAN

Musiken dunkade så högt att jag kände den i fötterna, och luften luktade sockervadd och pommes. Långt däruppe skrek någon av ren lycka, och ljudet försvann med ett sus. Lamporna tändes en efter en, först de röda och sedan de gula, medan himlen bakom dem blev mörkblå. Ida ryckte mig i ärmen och pekade på vagnarna som svepte förbi över taken. ”Den där”, sa hon. ”Nu!”

Kön rörde sig sakta fram till en stång med ett rött streck högt upp och en skylt: Minst 140. Ida ställde sig under strecket och sträckte på sig så mycket att hälarna lämnade marken. Killen i röd jacka tuggade tuggummi och tittade på kön bakom oss i stället för på henne.

”Nästan”, sa han.

”Hon växte två centimeter i går”, sa jag.

”Då är hon säkert lång nog om en vecka”, sa han.

”Det är okej”, sa Ida snabbt, ”det ser ändå läskigt ut.”

Hon började räkna baklänges, tio, nio, åtta, som hon gjorde när tandläkaren borrade.

Killen ropade över kön att det var sista åket. Jag tittade på Idas gympaskor, som var platta som pannkakor. Sedan tittade jag på mina kängor med sulor nästan lika tjocka som min tumme.

1. Vad står det på skylten vid stängen?
2. Var är berättaren och Ida? Vad i texten får dig att tro det?
3. Vilken tid på dagen är det? Hur vet du det?
4. Varför säger Ida att hon inte vill åka ändå? Hur vet du det?
5. Berättaren tittar på Idas gympaskor och sedan på sina egna kängor. Vad hade du gjort i berättarens ställe? Varför?